

בעניין: _____ עמרו

המיוצג ע"י ב"כ עו"ד האלה ח'ורי ו/או
עו"ד הישאם שבאיטה
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של
ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-283555; פקס: 02-276317

התובע

נגד

משטרת ישראל
המיוצגת באמצעות פרקליטות המדינה
מחוז ירושלים
רח' ידידיה 4, ירושלים

הנתבעת

מהות התביעה: נזיקין
סכום התביעה: 14,000 ש"ח

כתב תביעה מתוקן

התובע מתכבד בזה להגיש את תביעתו לבית המשפט הנכבד באומרו כי כל הטענות נטענות זו לצד זו ו/או במצטבר ו/או לחילופין, הכל בהתאם להקשר הדברים והדבקים, וכי כל הנספחים המצורפים לכתב התביעה מהווים חלק בלתי נפרד הימנו.

1. א. התובע הינו יליד 1964.

בזמנים הרלוונטים לכתב תביעה זה היה התובע תושב דורא, נפת חברון ונשא תעודת זהות גדתית. אולם הוא התגורר בירושלים, מכח אישור שהונפק לו ממשרד הפנים בישראל ביום 1.5.94 - שכן הוא נשוי לאשה ירושלמית אשר הגישה עבורו בקשה לאיחוד משפחות. מכח אישור זה היה רשאי באותו פרק זמן לשהות ולעבוד בישראל.
מצ"ב האישור מסוג ב/1 ל-6 חודשים במסגרת אהמ"ש, מסומן באות א'.

ב. בסופו של דבר אושרה הבקשה לאיחוד משפחות, שהגישה עבורו אשתו הירושלמית, וביום 11.1.96 הונפקה לתובע תעודת זהות ישראלית המצ"ב ומסומנת א.1.

2. ביום 11.5.94, בסביבות השעה 07:00 בבוקר, עת ששהה התובע בצומת הבנקים, בתלפיות, ירושלים, בדרכו לבית מעבידו ששמו _____ אטיאס, נעצר ע"י שני שוטרים מהיס"מ שהיו בלבוש חאקי. הם ביקשו ממנו את תעודת זהותו. התובע מסר להם את תעודת הזהות ואת רשיון השהייה בירושלים.

השוטרים אמרו לו כי שהייתו בירושלים היא בלתי חוקית וכי הוא עצור. התובע ניסה להסביר לשוטרים כי שהייתו חוקית מכח אותו רשיון, אך הם לא שמעו לו. התובע הציג את הרשיון המאפשר לו שהייה בירושלים בעת הסגר המוטל על תושבי הגדמ"ע, אך השוטרים ציוו עליו לעלות לרכב הפורד המשטרתית.

3. התובע נלקח לתחנת המשטרה בתלפיות, שם גם כן ניסה התובע לשכנע את מפקד התחנה ששהייתו בירושלים הינה חוקית מכח אותו רשיון, אולם לשווא. התובע ביקש להתקשר למשפחתו או למעבידו ולהודיע להם שהוא עצור, אך לא ניתנה לו אפשרות לעשות כן.

4. עוד באותו בוקר בתאריך 11.5.94 הועבר התובע לבית המעצר במגרש הרוסים. שם צולם ונלקחו ממנו טביעות אצבע. בבית המעצר במגרש הרוסים נתבקש התובע לעזור לשוטרים בהעברת מים ובניקוי בית המעצר. גם הפעם ביקש התובע להתקשר למשפחתו או למעבידו. אך הוא לא הורשה לעשות כן אלא רק לאחר שסיים לבצע את העבודות שהשוטרים הטילו עליו בבית המעצר.

5. בסביבות השעה 16:30 ניתן לתובע להתקשר למעבידו. כעבור חצי שעה בערך, הגיע מעבידו של התובע לבית המעצר במגרש הרוסים והביא איתו סיגריות לתובע. הוא דיבר עם השוטרים, ניסה לשחרר את התובע שהוחזק בחדר שמספרו "0", אך הדבר לא עלה בידו.

6. למחרת, בתאריך ה-12.5.94, נתבקש התובע לטאטא את בית המעצר. באותו יום מעבידו ניגש בשנית לבית המעצר כדי לנסות לשחררו, אך ללא הועיל. בשעות הצהריים הועבר התובע ביחד עם עצורים אחרים לבית הכלא ברמאללה.

7. בכלא רמאללה עוכב התובע משך 4 שעות. לאחר מכן שוחרר בלי שתינתן לו הודעה לתשלום קנס. התובע ביקש לקבל את תעודת זהותו עם שחרורו, אך ניתן לו רק ספח התעודה. התעודה המקורית לא ניתנה לו. התובע ניסה לדבר עם שוטר מג"ב וחייל שהיו במקום ולבקש את תעודת זהותו, אך שוטר המג"ב אמר לו "אם לא תעוף מפה אני אשבור את הראש שלך". התובע עזב את המקום בלי ת ברירה, ללא התעודה.

8. למחרת היום, ב-13.5.94, שהיה יום ששי, פנה התובע לבית המעצר במגרש הרוסים כדי לקבל את תעודת זהותו. אליו הצטרף חבר בשם _____ גבאי. במשטרה הודיעו לתובע כי עליו לחזור ביום ראשון.
9. ביום ראשון, 15.5.94, הגיע התובע פעם נוספת למגרש הרוסים. הפעם נאמר לו כי עליו לחזור ביום שלישי, שכן היה אותו יום חג. כשחזר התובע למקום ביום שלישי, הפנה אותו השוטר שעמד בשער תחנת המשטרה במגרש הרוסים למחלקת מציאות ואבידות במחנה יהודה, להגיש תלונה על אובדן תעודת זהות.
10. התובע פנה למחלקת אבידות ומציאות של המשטרה בתחנת מחנה יהודה. לא נמסר לו שם אישור על אובדן התעודה, אך ניתן לו פתק המצ"ב לכתב התביעה מסומן באות ב'. משם הופנה למינהל האזרחי בחברון להוצאת תעודת זהות חדשה.
11. התובע פנה למשרד המינהל האזרחי בחברון, שם נאמר לו כי עליו לשלם עבור הוצאת תעודה חדשה סך של 237 ש"ח. לתובע לא היה כסף לשלם עבור הוצאת תעודת זהות חדשה.
12. התובע פנה ביום 15.5.94 לעמותת המוקד להגנת הפרט וביקש את סיועה בקבלת תעודת זהותו בחזרה.
13. בעקבות התערבות המוקד להגנת הפרט, ושיחה שנערכה עם רפ"ק דני שמש, סגן רע"ן חקירות ירושלים, נמצאה תעודת זהות של התובע בבית המעצר במגרש הרוסים. התעודה נמסרה לפרקליטת המוקד להגנת הפרט, הח"מ, ונמסרה לתובע.
14. התובע יטען כי התנהגותם של נציגי הנתבעת גרמה לו נזקים בלתי הפיכים המזכים אותו בקבלת פיצויים בגינם.
15. התובע יטען כי הוא נעצר מעצר שווא ע"י המשטרה. מעצר זה מן הראוי שיזכה אותו בקבלת פיצויים בגין הטרדה מיותרת ושלא לצורך, שנגרמו לו כתוצאה מפעולת נציגי הנתבעת ושלוחיה, פעולה שהיתה בלתי חוקית.
16. התובע יטען כי פעולת נציגי הנתבעת היתה מוטעית מיסודה וכי שהייתו של התובע בירושלים היתה כדין. מעצרו, למרות חוקיות שהייתו, הינו שלא כדין.
17. התובע יטען כי זכותו לקבלת פיצויים בגין מעצרו נובעת מכח ס' 80 לחוק העונשין, המזכה אותו בקבלת פיצוי בגין מעצרו אם מוצא ביהמ"ש: "שלא היה יסוד למעצרו". ואכן, במקרה דנן לא היה יסוד למעצרו. הוא נכלא בעקבות טעות של נציגי הנתבעת.

18. התובע יטען כי החזקתו בבית המעצר ללא יסוד למעצר, ומכח טעות של נציגי הנתבעת, מזכה אותו בקבלת פיצויים בגין הנזקים הנפשיים והכספיים שנגרמו לו כתוצאה מכליאתו.

19. התובע יטען כי במהלך מעצרו הוא לא נחקר בגין עבירה כלשהיא וכי מעצרו היה אך ורק לאור הסברה המוטעית של נציגי הנתבעת, לפיה שהותו בירושלים היתה בלתי חוקית.

20. התובע יטען כי הנתבעת נהגה כלפיו ברשלנות, כמשמעותה בס' 23 לפקודת הנזיקין, ומכוח כך הוא זכאי לקבל פיצויים.

להלן פירוט טענת הרשלנות:

א. הנתבעת לא פעלה די, התרשלה בכך ולא הדריכה את נציגיה שעצרו את התובע, בעניין חוקיות הרשיון שהחזיק התובע בעת שהותו בירושלים.

ב. הנתבעת לא פעלה די והתרשלה בכך ולא הדריכה את האחראים בבית המעצר לערוך בדיקה של מסמכי התובע ולהחליט לשחררו עם קבלתו בבית המעצר, וגרמה בכך להחזקתו שלא כדין וללא יסוד חוקי בבית המעצר.

ג. הנתבעת התרשלה בכך שלאחר שחרורו של התובע מבית המעצר, לא נמסרה לו תעודת זהות ע"י נציגיה, למרות שהתעודה נמצאה בבית המעצר, וכן במסירתה של התעודה מאוחר יותר לפרקליטת התובע, עם דרישתה.

אי לכך נגרמו לו הפסדים כספיים, פחד והטרדה מיותרים בהשארתו ללא תעודת זהות משך תקופה ארוכה.

ד. הנתבעת התרשלה בכך שלא נקטה אמצעים מספיקים להחזרת תעודת הזהות של התובע לידיה עם שחרורו מבית המעצר, גם לא בשתי הפעמים בהן הגיע התובע לבית המעצר וביקש לקבלה, וכי קיבל אותה מאוחר יותר, כאמור לעיל.

21. הנזקים הנטענים הינם כדלקמן:

א. נזקיו הספציפיים מסתכמים בסכום של כ-4,000 ש"ח בהתאם לפירוט הבא:

1. השבתה מעבודה: 3,000 ש"ח.

2. נסיעות: 1,000 ש"ח.

ב. נזקים כלליים: בגין עוגמת נפש, הטרדה, כאב וסבל בשל מעצר שווא וחיובו בעבודות שונות בתוך בית המעצר, בסך 10,000 ש"ח.

סה"כ: 14,000 ש"ח.

22. לאור האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת לדין ולחייבה בתשלום הסכום הנתבע ע"י התובע בצירוף ריבית והצמדה כחוק מיום הגשת התביעה ועד ליום התשלום המלא בפועל.

הא"ה ח'ורי
האלה ח'ורי, עו"ד
ב"כ התובע

ירושלים, היום 10 לספטמבר שנת 1996

(ת.ש. 6017, מ"מ 16792)